

ΕΣΤΙΑ

15 ΜΑΡ. 2008

Θεώρηση έξ αποστάσεως

του Νικ. Λ. Γ. Λιναρδάτου

Τά πρόσφατα γεγονότα. Από τό Ληξούρι. Δύο ευοίωνες εξέλιξεις έλαβαν χώρα την τελευταία εβδομάδα της Αποκριάς. Ευοίωνες για τις έν δυνάμει συνέπειές τους. Τό κλείσιμο του Χρηματιστηρίου Αθηνών. Η πρώτη. Η επί πολλές ημέρες διακοπή παροχής ηλεκτρικού ρεύματος στους ταλαίπωρους πολίτες της Ελλάδος. Η δεύτερη. Από έδω και πέρα ή κατάσταση βρίσκεται στα χέρια της κυβέρνησης. Αυτό πού δέν εκατάφερε (τό επιχείρησε;) ή ίδια επί τέσσερα άκριβώς χρόνια, της τό προσφέρουν επί άργυρού δίσκου οι ήγούμενοι των εργατικών συνδικάτων. Τή λαϊκή ύποστήριξη των προτάσεών της. Τή βαθύτατη άποδοκιμασία και έχθρότητα της κοινής γνώμης προς τούς άντικοινωνικούς συνδικαλιστές. Υπερφίαλοι. Μεθυσμένοι από τή δύναμη, μέ τήν όποία τούς έδωροδότησαν οι κυβερνήσεις του ΠΑΣΟΚ. Δέν λησμονούν. Έφαγαν για τό ασφαλιστικό έναν αξιο ύπουργό, τόν Τάσο Γιαννίτση. Έχασαν τή συναίσθηση της πραγματικότητας. Αλλά από τούς μεθυσμένους όδηγούς αφαιρείται ή άδεια. Είναι επικίνδυνοι για τούς άλλους. Ήρθε ή ώρα νά τό πράξει μία κυβέρνηση. Η τωρινή. Αποκαθιστώντας τήν ίσοπολιτεία στην έλληνική κοινωνία. Η όποία είναι έτοιμη. Τήν έκαμαν. Τό περιμένει. Άγωνιά.

Νά άποκατασταθεί ή δημοκρατική, ίσότημη, δίκαιη αντιμετώπιση των Έλλήνων πολιτών (δλων) μέσα στην χώρα τους. Μέ δύο-τρεις κινήσεις. Μέ άπλά μέτρα. Πρέπει νά είναι άπλά. Άπλούστατα. Νά μήν αφήνουν περιθώρια για δικηγορικές, δικονομικές, δικολαβικές παρερμηνείες και άμφισθητήσεις. Πρώτο μέτρο: Οι άπεργίες άποφασίζονται μέ γενική μυστική ψηφοφορία των μελών του σωματείου, της οργανώσεως πού σχεδιάζει νά άπεργήσει. Μέ συγκεκριμένο κατώτατο ποσοστό επί του συνόλου των μελών του/της. Τί πιά δημοκρατικό, δίκαιο και ύπεύθυνο! Άλλη κίνηση. Υποχρέωση καταβολής από τό εργατικό σωματείο ή οργανωση άποζημιώσεως στους ζημωθέντες από άπεργία, ή όποία γίνεται κατά παράβαση (έστω και μερική) του νόμου. Μέ δικαστική άπόφαση.

Μέ τό ασφαλιστικό. Ήρθε ή ώρα νά αναλάβουν τή διακυβέρνηση της χώρας ή Βουλή των Έλλήνων και ή Έλληνική Κυβέρνηση. Ο Άνδρέας Παπανδρέου, για δικούς του ιδιοτελείς λόγους, έβάσισε τήν κατάληψη του γκουβέρνου στη διαβεβαίωση πώς τρεις είναι οι έξουσίες. Η κυβέρνηση. Ο συνδικαλισμός. Η τοπική αυτοδιοίκηση. Ήρθε ή ώρα νά άποκατασταθεί ή πρώτη και στοιχειώδης άρχή της δημοκρατίας. Ποιός κυβερνάει. Η έξουσία νά άνήκει στο Κοινοβούλιο των άντιπροσώπων του λαού. Και νά άσκειται για τόν λαό, από τήν κυβέρνηση ή όποία τυγχάνει της έμπιστοσύνης του κοινοβουλίου.

Συνδικαλισμός ως παράγων έξουσίας σημαίνει κορπορατισμός. Σημαίνει τό σύστημα τό όποίο έλαβε έκφραστική μορφή στον μουσσολινικό φασισμό. Όσο για τήν τοπική αυτοδιοίκηση, όπως έφαρμόσθηκε και έφαρμόζεται στην Ελλάδα. Σημαίνει μικροπολιτική, άναποτελεσματικότητα, διασπάθιση πόρων, διαφθορά στο τετράγωνο. Παρέλαβαν τώρα τή σκυτάλη. Τά συνδικάτα των ΟΤΑ. Δέν μαζεύουν τά σκουπίδια. Έκβιάζουν. Μέ τή δημόσια ύγεια. Δυσσομία. Επιμένουν. Και έδω ή λύση είναι προφανής. Μέ λίγο κουράγιο. Η άποκομιδή των σκουπιδιών νά άνατεθεί σε ιδιώτες. Υπάρχουν ιδιωτικές επιχειρήσεις. Πρόθυμες. Ίκανές. Νά μοσκομυρίσουν οι πολίτες.

Τά εργατικά συνδικάτα, οι συντεχνίες, μέ τήν ύπερβολική ισχύ και έξουσίες, πού τούς παραχωρήθηκαν από τις πρώτες κυρίως κυβερνήσεις Άνδρέα Παπανδρέου (για πόσον ακόμα καιρό θά ύφίσταται ό βασανιζόμενος λαός τις συνέπειες του άκραίου λαϊκισμού και άμοραλισμού του!), έδημιούργησαν μία νέα κοινωνική διαστρωμάτωση. Μεγάλης άνισότητας. Αποκαλύπτεται και από τις συνθήκες πού επικράτησαν τήν περασμένη εβδομάδα. Έχουμε μία τάξη προνομιούχων. Οι άρχοντες. Τήν άποτελούν οι συνδεδεμένοι μέ τό Δημόσιο και τήν Κυβέρνηση. Έκείνοι πού κινούνται στον χώρο του δημόσιου τομέα. Από μέσα και όλόγυρα. Προμηθευτές του Δημοσίου (του Υπουργείου Έθνικής Άμυνας π.χ.) και των δημοσίων επιχειρήσεων και όργανισμών (του ΟΤΕ π.χ.). Έργολάβοι δημοσίων έργων. Στελέχη και ύπάλληλοι των δημοσίων όργανισμών και επιχειρήσεων. Δημοσίοι ύπάλληλοι (πάμπολλοι έκμεταλλευόμενοι τις έξουσίες τους, έφοριακοί, πολεοδομικών ύπηρεσιών, δασονόμοι κ.ά.). Δημοσιογράφοι ένεργούντες ως ένδιάμεσοι, μεταξύ Δημοσίου και οικονομικών συμφερόντων (στην κατηγορία αυτή και ή ιδιοκτησία των ιδιωτικών τηλεοράσεων). Από τήν άλλη. Οι έίλωτες. Του ιδιωτικού τομέα. Υπάλληλοι και εργάτες. Νά δουλεύουν για νά χρηματοδοτούν τήν άσφάλιση και των άρχόντων. Μέ τούς γνωστούς κοινωνικούς πόρους.

Οι άρχοντες άριστερης πολλές φορές προελεύσεως. Νά βγάλουν και λίγο τό άχτι τους. Καταλύθηκαν οι άρχές και άξίες πού στηρίζουν μία άστική κοινωνική όργάνωση. Τά «νέα τζάκια» κατ' εικόνα και όμοίωση. Άπρόθυμοι νά συνεισφέρουν, έστω και τό έλάχιστο, από τό δικό τους στην κοινωνία, ή όποία τούς έδωσε τή δυνατότητα νά άναδειχθούν. Δέν ύπάρχει στην Ελλάδα άστική τάξη. Διαλύθηκε μόλις είχε άρχίσει νά διαμορφώνεται. Σε εισηγήσή του στην παρουσίαση βιβλίου πολιτικού περιεχομένου, πριν από μερικούς μήνες, διατύπωσε μία τέτοια πρόταση ό Μιχάλης Χρυσοχοϊδης, από τά προοδευτικά στελέχη του ΠΑΣΟΚ. Τήν περιέγραψε σε άρθρογραφία του στην «Έστία» προσφάτως ό φιλελεύθερος πολιτικός και στοχαστής Άνδρέας Άνδριανόπουλος. Υπαινικτικά τή διατύπωσε και εγώ στην «Έστία» της 1ης Άπριλίου 2005 ως έξης: «Η άπάντηση [της Έρασμίας στο γιατί από τό έξοχικό της κέντρο προσφέρει δωρεάν φαί και πιοτί τά κούλουμα]... «Δέν μπορεί όλο νά παίρνεις. Κάποτε πρέπει και νά δίνεις»... Πόσο άλλιώτικη θά ήταν ή κοινωνία μας, αν ή ψευδοαστική πλουτοκρατία μας και ή συντεχνιακή άριστοκρατία άκουγαν και συμμερίζονταν τή λαϊκή σοφία της Έρασμίας».

Δέν θά ήταν θαυμάσιο, αν ή άπρονοησία και άδιαλλαξία των συνδικαλιστικών ήγετών άποτελούσε τήν άρχή μιας διαδικασίας οργανώσεως της έλληνικής κοινωνίας στη βάση κάποιων από τούς κανόνες, ιδέες, άρχές και άξίες πού επικρατούν στις δυτικές δημοκρατικές άστικές κοινωνίες;